

Câu Chuyện Một Trái Quýt

Tôi vào Chùa gặp Sư: “Thầy cho con trái quýt!”. Thầy đưa lên mũi, hít / trái quýt / trao cho tôi. Tôi hỏi và tôi cười: “Thầy nghĩ sao làm vậy?”. “Thầy cho con, con thấy / trái quýt mà con mơ”. Tôi chấp tay tạ Sư: “Con chúc Thầy vui về!”.

Tôi rời Chùa, nắng xé, trái quýt thơm làm sao! Tôi mở bị, bỏ vào / quýt giữ làm kỷ niệm. Tôi cất công tìm kiếm / một tình yêu nhỏ nhoi, không ngờ tôi được rồi / từ một người vĩ đại. Nhà Sư có giữ lại / một chút thơm / món quà. “Cái gì mình cho ra / cũng là tình thơm thảo!”.

Tôi đã hiểu chữ Đạo / đâu có cần nhưc đầu? Nếu người ta nguyện cầu / chắc là được nhiều lắm? Tôi không cầu ngọt, mặn, chỉ mong một chút duyên. Và tôi thấy nhân tiền một tấm lòng rộng lượng!

Trái quýt không mấy lớn. Nó không làm tôi no. Nhưng nó là ước mơ / thấy rõ điều nhân quả. Nếu hạt quýt đừng thả / vào lửa thì nó còn / rồi được ai đi uơm...nó mọc lên cây quýt! Cây quýt có sống, chết – chết khi nào tạ tâu. Đương trẻ nó hiên ngang, ra hoa và kết trái...Nhà Sư vì tôi hái / trái đã chín cho tôi. Tôi biết ơn Thầy hoài: “Mình xin mình đã có!”.

Nghĩ tới những ai khổ / nếu cũng cầu Phật Trời / cho mình gì để vui / nếu được thì sẽ sướng? Thật lòng tôi đang tưởng / tới Tình Yêu ở đời. Hoa Tình Yêu khắp nơi / nở bừng vì nhân loại...

*

Tôi thông dong thoải mái trong thế-giới-thiên-đàng. Với Phật, là Niết Bàn – Thiên Đàng cùng nghĩa đó! Một hồi chuông đang đổ, tim tôi ngân tiếng chuông...

Trần Văn Lệ